

REPRESENTACIÓ DEN CAMESTORTES

Algaida, 25 de febrer de 2006

personatges

Comitiva de familiars (no parlen)

Arruals acompanyants den Camestortes (no parlen)

Pare den Camestortes

Mare den Camestortes

Arrual Major

Jutge

Fiscal

Carnaval

escenografia

Munt de papers: Sumari

Llibrot del jutge

Balança. Maça del jutge

Taules, cadires i bancs

PRIMERA PART

Introducció general

(Entra a l'escenari la comitiva de familiars, seguida del pare i de la mare. Quan s'han assegut, entra en Camestortes escoltat per dos arruals, que el menen del braç. Quan fa l'entrada en Camestortes, tot són espants dels familiars que es posen a plorar, sobretot la mare que fa una vertadera escena melodramàtica. Seguidament entra l'Arrual Major seguit del Fiscal, amb un posat més estirat que un sou de funcionari).

A continuació entra el Carnaval i amb molta parsimònia se situa al mig de l'escenari).

Carnaval:

I

Permeteu que me present:
Jo som el rei Carnaval,
un monarca excepcional
d'ençà des meu naixement.
Tenc un domini potent
damunt tothom desflessat,
gent de gran integridat
que fa bulla, bauxa i festa
(i) sobretot fa sa gran gesta
d'exercir sa llibertat.

II

Com que són es Darrers Dies
fins Algaida jo he arribat
i amb molta severitat,
fora patir de manies,
jutjarem ses dolenties
(tot quan mos ha succeït).
Perquè estic ben entristit
de ses desgràcies tan fortes
que culpa den Camestortes
aquest any tots hem patit.

III

Com que hi ha molta de gent,
sa benvinguda vull dar
an es públic assistent
que heu vengut a escolar.
Així és que dic ben rabent
perquè avui estic de bones:
Siau benvinguts senyors,
senyores, amos, madones
i es que no fan coneixerdor (+1)
si són homos o són dones.

IV

Benvenguts tots, nins i nines,
fadrins, fadrines, casats,
separats i divorciats,
mallorquins i mallorquines.
Com un roser sense espines,
amb “talante” de ministre
perquè no som gens racista,
salud també es forasters
i an es quatre “esterengers”
que jo ja conec de vista.

V

I ara vull recomanar
a tota sa concurrenci'
que faceu molt de silenci
perquè ja hem de començar
lo que heu vengut a escoltar
amb molta de simpatia.
No allargam més s'agonia:
Ja mos trobam a ses portes

de jutjar en Camestortes
amb molta categoria.

VI

I vull dir, per acabar,
an es bons espectadors:
Tots ets que avui feim d'actors
ses graci's vos volem dar.
I a ses persones que hi ha,
no vos faceu ses estretes.
Si voleu esser condretes,
ben vives i intel·ligents,
en 'cabar feis-nos contents
unes FORTES MAMBELLETES!

I a continuació: senyores i senyors, amos i madones, fadrins i fadrines,
aixecau-vos i feis gran silenci que ara, amb gran solemnitat, entrarà en
escena es Jutge per donar inici an es Judici den Camestortes.

(Entra es Jutge i tothom en escena es posa dret.)

SEGONA PART

Introducció al Judici

(El jutge duu un grossíssim llibrot davall el braç. Figura que és un llibre de lleis. El col·loca damunt la taula i s'asseu a la cadira. Fa un gest amb la mà donant a entendre que els assistents al judici es poden asseure).

JUTGE: Aquest magne tribunal s'ha reunit per jutjar i condemnar aquest homo (*assenyala amb el dit en Camestortes*) de totes quantes desgràcies, desventures i adversitats han succeït a sa vila d'Algaida. Ell és culpable de tot i així ho demostrarem. En aquest sumari (*assenyala un munt de papers que hi haurà damunt la taula*) hi ha escrites totes ses acusacions. Arrual, procediu a començar es judici.

MARE: (*Plorant desconsolada*) Però si ell no ha fet res! Ai, pobre fillet meu (*tots els familiars ploren*).

JUTGE: (*Autoritari*) Silenci! Ja tendrem temps de xerrar i plorinyar quan haguem condemnat i executat aquesta lacra de sa societat que té per nom Camestortes. Au, Arrual, que comenci es procés.

ARRUAL MAJOR: (*Amb to solemne*). Algaida, dia 25 de febrer de l'any de nostro senyor de dos mil sis. Compareix davant aquest magne tribunal en Camestortes Tortes, fill de son pare i de sa mare, acusat d'horribles crims, faltes, infàmies, malifetes i altres monstruositats i atemptats que, seguidament, explicarem. (*Pausa*). I ara demanam: ¿Qui jutjarà en Camestortes?

JUTGE: Jo, es gran Jutge Patutge, en nom de sa justícia.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui l'acusarà?

FISCAL: Jo, es Fiscal General, en nom des ministeri fiscal.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui el defensarà?

PARE: Jo, son pare, en nom de ... (*dubte*) son pare...

MARE: (*Interrompent el seu home, plorant*). I jo, que som sa seva mareta, que té una pena molt grossa.... ¡Ai pobre fill meu, pobre fill meu!

ARRUAL MAJOR: Si és així, que així sigui. Pot començar es judici sumaríssim contra en Camestortes. (*Dóna la paraula al jutge*).
Senyor Jutge...

TERCERA PART

El Judici

escena 1

[L'oratge]

Jutge: (*Molt solemne*). Que comenci es procés. (*Al fiscal*). Senyor Fiscal, principiau...

Fiscal: (*Al jutge, fent-li una capada*) Amb la vènia... (*A l'acusat, contundent*) Camestortes, jo t'acús de ser es causant que mai ploqui a gust de tothom.

Pare: (*Molest*) Cada any estau igual. Cada any començau es judici acusant es meu fill des mal temps. Pareix que no sabeu començar d'una altra manera.

Mare: (*Plorant, renyant*). Aiiii!, és que no sou gens originals. (Plora) Es meu fill lo únic que fa és que quan plou, la deixa caure.

Fiscal: ¿Què no ho trobau un fet abominable cada dia que hi ha festa grossa a Algaida faci ploure? I si no, an ets exemples me remet: per sa Fira: ¡aigo!; pels Reis: ¡aigo!; per sant Honorat: ¡aigo!... Només fa falta que per Pasco i per sant Jaume també mos banyem!

Mare: (*Plorant*) No, per sant Jaume, no, que espenya ses paperines...

Pare: (*Al jutge*) Senyor jutge, demanaria que enguany fessin unes acusacions un poc fundades... Vostè sap i tothom sap que en Camestortes no té potestat per fer ploure...

Jutge: (*Autoritari*) Ploure no ho sé, només estic segur que cada any an es judici agaf fred de peus, així que anau per feina. Senyor Fiscal, continuau.

Fiscal: En Camestortes, com deia, és es culpable que ploqui per ses festes. Tant és així que a vegades ho anuncia un parell de dies abans...

Pare: Però això és una beneitura. Tothom ho sap un parell de dies abans, que plourà, perquè tots miram en Joan Barceló, s'homo des temps.

Mare: (*Plorant*) Ai, sí, en Joan Barceló... ¡Què ho fa de bé! És es millor homo des temps d'Algaida.

Fiscal: ¡Ala! (*La mare s'espanta*) ¿I ara què deis? En Joan Barceló no és d'Algaida, és de Porreres.

Mare: (*Plorant*) ¡Ai, no me renyeu! ¡Sempre me renyau i me donau sustos!

Pare: No són es mateix. En Joan Barceló de Porreres està a Televisió Espanyola i es nostro Joan Barceló està a TV3 (*s'adona de l'error i rectifica*), vull dir a IB3, això, a IB3, sa teva, a prop de tu...

Tots els familiars: (*Cridant*) Ja la tenim!

Fiscal: ¿Com quedam, a IB3 o a TV3?

Pare: A IB3, sa nostra. Encara que facin quasi tots es programes en castellà...

Fiscal: Però sa televisió que fa sa programació en castellà ¿no és Televisió Espanyola?

Pare: (*Amb paciència. Ho intenta explicar perquè quedi clar*) No. Televisió Espanyola a les Illes Balears fa tota la programació en català, amb sa nostra llengua, igual que TV3...

Fiscal: (*Que està embullat*) Lo que voleu és embullar-nos a tots...

Jutge: (*Tallant, mig avorrit*) Sí, prou de noms de televisions, que pareix que els posaren tan iguals per confondre sa gent...

Mare: (*Plorant*) Sí, jo ja hi estic ben embullada... Amb lo bo de fer que era tenir dues cadenes: sa primera i s'UHF...

Pare: Bé, si no vos voleu embullar amb ses televisions, jo tenc sa solució: n'hi ha prou amb, quan vos trobeu en Joan Barceló pes carrer li demaneu: «Joan, ¿què plourà?» Sempre contesta amb una rialla d'orella a orella

Mare: (*Plorant*) Això ho crec, és tan simpàtic aquest al·lot de Porreres...

Jutge: (*Tallant*) ¡Prou de teles, des temps i de Porreres! (*Autoritari*)
Senyor Fiscal, passau a una altra cosa.

escena 2

[Festes]

Fiscal: (*Al jutge*) Amb la vènia, senyor Jutge. Ara parlarem de ses festes. (*A en Camestortes, apuntant-lo amb el dit*). Camestortes, jo t'acús que cupa teva es passat dia de sant Jaume, tot Algaida feia olor de pixum.

Pare: Això no és culpa seva, és de sa gent en general que devia haver de treure lo que havia begut es dia de sa Revetla

Fiscal: A sa sortida de l'Ofici, a bater de sol, quan ballaven es Cossiers, no hi havia qui hi estàs, a sa placeta de l'esglési'.

Mare: Sí, te venien unes bafarades que pareixien d'amoníac.

Pare: En Camestortes no n'és responsable, d'això... Quan qualcú té una necessitat, ha d'amollar...

Mare: (*Plorant*) Sí, que no és gens bo aguantar-se sa pixera...

Fiscal: En Camestortes, però, no actuà correctament: podria haver estat previsor i instal·lar vàters mòbils...

Pare: (*Posant-se les mans al cap*) Ala, ¡Quin desbarat!

Mare: (*Al cap d'uns segons, imitant el pare,, també posant-se les mans al cap, però fora saber ben bé per què*). Ala, ¡Quin desbarat!

Pare: Això de vàters mòbils només és propi de societats avançades o de pobles que tenen molts de dobbés. Aquí, a Algaida, és, encara, una acció desmesurada.

Mare: (*Donant la raó al home i amb la intenció de continuar el seu raonament, plorant, però*) Sí, ben desmesurada... Això d'aquestes coses tan tan modernes crec que no poden anar gaire bé... No hi estam acostumats.

Pare: (*Que es veu venir el desastre. A la dona*) Crec que serà millor que callis...

Mare: (*Remolesta*) No vull callar. Hi ha llibertat d'expressió...

Pare: (*Intentant convèncer-la*) Dona, crec que t'has embullat i estàs equivocada...

Mare: (*Més remolesta*) ¡No estic equivocada! Es qui van ben errats són aquests que són tan moderns de voler posar vàters an es mòbils. Crec que no ha de fer gens de gràcia posar sa cara a un lloc on abans hi has posat es cul...

Jutge: (*Molt enfadat*) ¡Prou! No permetré cap altre desacatament al tribunal

Mare: (*Que no entén perquè la renyen, Plorant*) Podeu cridar, senyor jutge, podeu picar i podeu fer-me callar, però jo encara pensaré que és una grolleria. (*Es desespera*) Mirau que haver d'aguantar això i llavors que encara condemnin en Camestortes... (*Plora*) Ai, pobre fillet meu, ¿On t'he de veure?

Pare: (*Que s'apunta a la crítica del sistema*). Cada any, senyor Jutge, mos feis passar per s'embut i mos feis aguantar sa mateixa comedi'.

Jutge: (*Contudent*) Alto aquí...

Fiscal: (*Al Jutge*) Permeteu-me que jo contesti... Anau ben errats, familiars den Camestortes si creis que es judici an es vostro fill criminal és una comedi'. I tothom que se pensi que aquest acte

jurídic és una farsa també està completament errat. Aquest és un judici completament, absolutament, ca-te-gò-ri-ca-ment constitucional, totalment encabit dins sa democràcia...

Jutge: Molt ben dit, senyor Fiscal.

Fiscal: I qui no pensi com noltros, que el tanquin a sa presó

Jutge: (*Emocionat*) ¡Bravo, així se xerra!

Fiscal: (*Que potser s'engresca una mica massa*) A sa presó. A sa presó han d'estar tots aquells que pensin diferent. I visca sa llibertat, i visca sa constitució, i visca!

Jutge: Molt bé, molt bé.

Pare: (*Que s'ho ha mirat tot escèpticament. Sense ganes, avorrit*) Bé, i que vos pareix si ¿continuem amb so judici?

Mare: (*Plorant*) Si perquè només cridau visca, visca i lo que fareu serà executar en Camestortes, i jo tenc una peneta molt gran. Ai quina peneta tan gran que tenc, ai, pobre fillet meu.

Fiscal: Amb la vènia (*que amb l'emoció ha perdut els papers. Els cerca. No els acaba de trobar. Improvisa. Contudent*) Camestortes jo t'acús de haver fet ploure el dia de s'arribada des Reis d'Orient.

Pare: Això ja ho heu dit.

Fiscal: (*Molest*) No és lo mateix! Quan els Reis varen arribar a Plaça, feia una aigua de bimbolla i tothom se va banyar i es tres reis varen quedar ben xops. De sa corona fins a ses sabates quedaren remulls.

Pare: Això no és vere, el rei Baltasar, el rei negre, no se va banyar ni una mica perquè va anar viu i no va botar ni un moment de sa furgoneta.

Mare: (*Que ho veu la cosa més normal del món.*) Clar, que no va botar. I bé que va fer

Fiscal: (*Que no entén allò que la mare vol explicar*) ¿Què voleu dir amb això?

Mare: Bono!, (*fa una senya de complicitat amb les mans, per si hi ha al·lots que escoltin. Això també es pot dir per “si hi ha roba estesa”*) que no saps que a vegades es reis negres destenyeixen...

Jutge: (*Molt enfadat. Cridant. La mare s'espanta i fot un bot*) Callau! Això és irreverent!

Mare: (*Que torna plorar*) Ho veis, ho veis, com només hi ha llibertat per parlar de segons què... Ara no me deixau parlar de sa monarquia.

Jutge: (*Tallant*) Prou. Això no té res que veure amb sa monarquia. Canviau de tema i prosseguiu, senyor fiscal.

Fiscal: Amb la vènia. Camestortes t'acús de ser es culpable que aquestes festes de sant Honorat no hi hagués ximbombades pes foguerons.

Pare: Idò hi va haver qualque fogueró ben animat...

Fiscal: Però era particular. No era cap fogueró públic.

Pare: De tota manera estau equivocacat, perquè sí que n'hi va haver, de ximbombades. An es fogueró de davant s'Academi' un jove va tocar sa seva ximbombeta petita. Era un jove que tenia molta de graci' i li era ben igual que sa seva ximbomba fos petita, perquè la feina sonar molt bé.

Mare: (*Escèptica*) Pssè! Si vols que te digui... No hi ha res com una ximbomba ben grossa.

Pare: No sé que hi té a veure sa grossària...

Mare: (*Remolesta*) A vatua el món, ves si hi té a veure!!! No hi ha res com una ximbomba grossa que soni... que soni (Es posa a plorar desconsoladament), Ai! (amb molta de pena) Ai... En Camestortes la té tan grossa...

Pare: Dona, sí que és grossa, sa ximbomba den Camestortes. La va fer amb so cossiòl des fasser, però...

Mare: (*Que no escolta l'espòs*) Ai, i no t'assembla gens a tu, amb això de sa ximbomba... Deu semblar an es teu germà.

(Silenci tens)

Jutge: *(Com si no hagués passat res)* Ejem! Fiscal, canviau de tema.

Fiscal: *(De pressa)* Sí, senyoria. Camestortes, t'acús de fer durar s'any Pere Capellà tres anys.

Pare: Tres anys: Si s'any Pere Capellà només va ser es 2004.

Fiscal: I es 2005 i ara es 2006! És un abús.

Pare: Però això és cupa des regidor de cultura que vol fer durar s'èxit fins que se convoquin eleccions. De totes maneres quin èxit més gran, per sant Honorat no li podien tapar es cul amb set flassades!

Jutge: ¿No vos deveu referir a sa presentació de sa biografia den Pere Capellà?

Pare: A això mateix, an es llibre que ha escrit en Pere Fullana. Fou un èxit en tots es sentits, de públic, de contingut i d'organització.

Fiscal: No vos entenc... *(realment no ho vol entendre, perquè està força clar, però bé, deixem que faci el seu paper)*

Mare: *(Explicativa)* Amb això vol dir que tot va anar molt bé i que estavem... estretets,

Pare: I això que n'hi va haver un parell, no molts, un parell que feren una geniada i no hi varen voler assistir...

Mare: Així sí, que no hi haguéssim cabut!

Jutge: *(Al fiscal, com si amollàs els cans)* Senyor fiscal, digau tot lo que tothom espera sentir sobre aquest tema

Fiscal: Idò segons m'han contat, perquè jo no hi vaig voler anar, va presentar es llibre en Carod-Rovira, un republicà independentista, dolent que put, que ha fet moltes dolenties i que és culpable també, de tot lo dolent que passa al món... ¿què dic al món? A l'univers.

Mare: Ai, no me faceu por. Però, *(plorant)*, però no dèieu que es més dolent del món era en Camestortes i que tenia sa cupa de totes quantes coses dolentes han succeït?

Fiscal: Idò en Carod encara és més dolent que en Camestortes.

Pare: Això és una mentida com la Seu. Tot lo que deis den Carod és un muntatge per tenir assustada sa gent. Sa qüestió és tenir sempre qualque número muntat per fer por. L'any passat tot era n'Ibarretxe, que era com el dimoni, i enguany és en Carod i s'estatut.

Jutge: Per lo que més volgueu, no parleu de s'estatut.

Mare: *(Que no sap de què li parlen)* ¿Quin estatut?

(Tots diuen: Res, res. El jutge fa una senya que vol dir que el fiscal continü amb l'interrogatori. Aquesta indicació el torna aplegar fora de joc. Improvisa una sortida airosa. No ho aconsegueix, però)

Fiscal: Camestortes, jo t'acús d'haver inaugurat s'autopista fins Algaida abans d'estar acabada.

Pare: Però no parlavem de cultura, ara.

Jutge: Sa cultura no importa, lo que importa són ses carreteres.

Pare: Bé, si vos ho deis. Però s'autopista està acabada. Només li falten un parell de detallets.

Fiscal: ¿Un parell? Mig any després de sa inauguració encara asfalten trossos i falten senyals indicadors.

Mare: *(Plorant)* Això és vere, voliem anar amb so carro a una finca que tenim devers ses Maioles i pegàrem a s'hostal des Pla.

Pare: Ja podeu dir lo que volgueu, però sa culpa d'això de ses autopistes, no la té es nostro fill, sinó que la té na Maria Antònia Munar. Saps que li agrada, fer carreteres.

Fiscal: I bé que fa perquè ses carreteres són bones i, a més de facilitar es desplaçaments, afavoreixen s'art.

Pare: ¿Quin art? ¿S'art de fer dobbés?

Mare: *(A l'espòs, plorant)* Amb això tu no ets gens artista... bé no ets artista amb res.

Fiscal: Em referesc a que a ses rotondes hi poden posar, escultures, obres d'art.

Pare: ¿Obres d'art? Més que obres d'art són artefactes! Jesús bon Jesús quines coses més rares.

Fiscal: S'escultura d'un cossier no és una cosa rara, ni aquí a Algaida ni a Montuïri.

Mare: (*Plorant*) Sí, un cossier. ¿I de qui deuen haver pres mostra, d'Algaida o de Montuïri?

Fiscal: És petit.

Mare: Idò d'Algaida.

Pare: Bé, jo diria que més que petit, és desproporcionat.

Mare: Idò si és així de Montuïri, perquè a Algaida tots estam molt ben proporcionats (*Mira al pare*). Bé, quasi tots...

Jutge: Ja estic cansat de tan de xerrar de dimensions. Senyor fiscal, passau a una altra cosa que ja tenc ganes d'acabar.

escena 3

[Un clàssic: els poders de sempre, l'Església i l'Ajuntament]

Fiscal: Amb la vènia. Camestortes jo t'acús de ser se culpable que, a s'Ajuntament, tot va com va.

Pare: Idò com sempre! Això no canvia mai!

Fiscal: I que en Camestortes a més d'induir que s'Ajuntament faci moltes coses malaments, ara també se vol carregar uns altres dels pilars morals de la societat...

Mare: (*Plorant*) Jo no entenc res, com cada any.

Fiscal: Vull dir que també fa anar malament i desorganitzada a l'esglési'.

Pare: ¿L'Esglési' desorganitzada? Si duen tota la vida fent lo mateix. Ja s'ho haurien de sebre de "carretilla".

Mare: Sí, com es "glori-patri".

Fiscal: Idò no! En Camestortes va ser es causant que es dia de sant Honorat, quan ses autoritats i es cossiers arribaren an es portal de ses dones per entrar a l'Ofici, trobaren cala buida, sense que ningú els esperàs, i ses portes grans tancades.

Pare: Només hagueren d'esperar un momentet. Va ser una mica de descoordinació sense importància. Lo essencial és que l'Ofici va esser preciós, i sa diada també: amb don Toni, s'antic rector, amb don Jaume...

Mare: Ai, sí, don Jaume, es nou rector, saps que hi xerra de bé.

Pare: I es betlem den Rafel Pau, que enguany el va poder fer perquè no havien de dur cap retaule de ciutat

Mare: Ai, sí, es betlem, saps que hi està, de ben fet.

Pare: Amb s'estrena de nous cossiers i sa dama.

Mare: Ai, sí, saps que hi ballaren de bé.

Pare: (*Que s'envalentona*) I amb sa presència d'un ministre, sa inauguració de s'ampliació de sa casa de la vila.

Mare: (*Alçant un braç*) Uep! Com quedam. ¿Varen ampliar sa casa de la vila o s'Ajuntament?

Fiscal: Però ¿què deis? ¡És lo mateix!

Mare: No punyetes, no és lo mateix. Jo em vaig pensar que havien ampliat s'ajuntament i es número de regidors perquè quan sa comitiva d'autoritats entrà a dins l'església per assistir a l'Ofici, eren devers 40.

Pare: No té res que veure una cosa amb s'altre. Lo que jo deia és que han ampliat sa casa de la vila amb unes noves dependències, i que són modernes i molt grans...

Mare: ¿Molt grans? Idò malament!

Pare: ¿Malament? ¿O tu no desitges una major comoditat per tots es funcionaris?

Mare: Tot lo que vulguis, però si ara que estaven estrets no els se trobaves mai, ara tan amples, qualcun estarà vuit dies sense anar-hi i ningú se'n temerà.

Jutge: No alceu falsos testimonis, que tenim uns funcionaris simpàtics i faners, que amb lo molt que ha crescut Algaida tenen molta de tasca.

Fiscal: I sa que tendran! Ben aviat, amb ses noves construccions i ses autopistes, Algaida s'haurà ajuntat amb Palma i serà tot u. Millor dit, es poble serà una barriada de Ciutat.

Pare: Idò caviaran molt ses coses... En lloc de carrers tendrem avingudes, en lloc d'ajuntament tendrem Cort, en lloc den Garbí tendrem na Cirer, en lloc de sa festa den Camestortes, sa Feria d'abril i en lloc des Cossiers: Es Simpson!

Mare: Es Sin-Son. Mirau. Dir-se es Sin-Son i moure tan de renou.

Fiscal: Quin desbarat!

Jutge: Prou!

Pare: (*Que encara està envalentonat*) I tendrem una catefa de regidors que mos xerraran en foraster, com ho fan es de ciutat, perquè no els hi dóna la gana de xerrar en mallorquí

Jutge: He dit que prou. No tragueu ara es tema de sa llengo, que és tard i fa fred. Venga. Acabau!

Fiscal: Encara tenc algunes acusacions que tenen com a base s'Ajuntament. ¿Què me'n deis des caos circulatori que se va armar a Algaida es dia que canviaren ses direccions?

Pare: D'això no en té sa cupa en Camestortes. A més, sabeu que sou de mals de conformar. Vos queixau de tot. Pareixeu en Rajoy.

Mal si hi ha caos circulatori, mal si ho intenten arreglar. Mal si no hi ha indicadors, mal si n'hi ha massa.

Mare: (*Fora parlar, fa el gest de dir que sí amb el cap. De cada cop més enèrgic*)

Fiscal: A n'això me referesc. A massa indicadors. Es dia que varen posar en marxa sa reforma hi havia ets indicadors vells i ets indicadors nous posats i molts de carrers tenien un disc de direcció prohibida a cada banda. Un caos!

Mare: (*Plorant. Ara ve l'acudit clàssic de les matances*) ¿A mi? ¿A mi m'ho deis? Ai, ai, ¿què no sabeu sa feta? Ai. Idò aquest dia des canvi de circulació férem matances

Fiscal: (*Alçant els ulls al cel*) Només mos faltava aquesta!

Pare: Calla, dona, no veus que no els interessa

Mare: (*Força indignada, al pare*) Idò jo els ho vull contar (*A la resta, plorant*) Vàrem, vàrem matar es porc a sa caseta, per no embrutar, i quan vàrem voler anar cap a ca nostra vàrem trobar es carrers tancats i vàrem haver de tragar es porc mort a la mala amb una carrereta que mos varen deixar uns picapedrers...

Fiscal: (*Mig rient*) Bé, això no té res de dolent.

Mare: (*Rabiosa*) Res de dolent: A vatua el món!

Pare: Dona, tranquil·litzat...

Mare: Tota sa xuia se va omplir de ciment i "polvillo" i quan la mos menjaven feia un crec-crec que feia "assunto".

Fiscal: Quin desbarat!

Jutge: Au, heu d'acabar. Senyor fiscal, feis sa darrera acusació, i llavonses el condemnarem.

[I al final, com que encara no n'hem parlat gaire,
farem un poc de política]

Fiscal: A les seves ordres, senyor Jutge. Camestortes t'acús de ser es culpable que a Algaida hi hagi tan poc ambient preelectoral.

Pare: Però què deis, si encara hi falta molt de temps per ses eleccions. Ja en xerrarem l'any qui ve!

Fiscal: Com que no sabem si l'any qui ve n'hi haurà, de festa den Camedestortes, ho volem treure enguany.

Pare: ¿Com que no hi haurà festa?

Fiscal: Ets organitzadors estan cansats, ses organitzadores han tengut nins petits o estan embarassades... tothom està una mica desanimat.

Pare: Jo no sabia res, però segur que n'hi haurà que se posaran contents...

Mare: (*plorant*) Ai, ai, ara just de pensar que enguany pot ser que sigui es darrer any, me pega peneta... Ai quina peneta més gran...

Pare: 'xi mateix és gros... Sa darrera vegada que en Camedestortes no va poder ressuscitar va ser es quaranta anys de sa Dictadura... I mirau que en Camedestortes hagi de morir per sempre, en plena democràcia, perquè ets algaidins i ses algaidines no tenen nassos de preparar sa festa...

Jutge: (*Tallant*) No vos fiquen amb sos algaidins i ses algaidines, perquè saben ben bé que els se convé. (*Al fiscal*) Prou d'aquest tema, continuau amb so judici.

Fiscal: Deia que a Algaida hi ha molt poc ambient preelectoral.

Pare: I que no ho trobau millor així? Ja hi haurà temps per sa crispació.

Fiscal: Tots ets partits estan ben despreocupats: Per exemple: Unió Mallorquina.

Pare: ¿O hi ha Unió Mallorquina, a Algaida?

Mare: Ai, quina pena, na Maria Antònia no ve mai a veure-nos, només s'acosta quan ha d'inaugurar una carretera.

Fiscal: Unió Mallorquina té un regidor, i an es govern de s'Ajuntament!

Pare: Idò fa ben poc renou.

Fiscal: ¿I es PSM? ¿Què me'n direu des PSM? D'ençà que deixaren s'equip de govern de s'Ajuntament no els se veuen ni poc ni molt. Han desparegut.

(El pare i la mare arrufen les espatles)

Fiscal: *(Prosseguint)* I es des PSOE...

P *(Interrompent)* Uep! Aquest sí que surten pes mig...

Fiscal: Sí, però un grupet per aquí i s'altre per allà i a vegades ni se saluden

Mare: Com jo i sa meva filla de cosina, que som famíli', per cupa d'aquella trinxa de pinar de per sa Comuna

Fiscal: I ja només mos queda es des PP, que tampoc mostren es nas,

Pare: ¿I com l'han de mostrar? ¿I com l'han de mostrar, per Algaida, si estan tots ben col·locats per Palma?

Mare: Que sí, que mostren es nas. Es dia des fogueró de sant Honorat tots hi eren, fins i tot es que un autocar va anar a cercar a Palma.

Fiscal: Això és una blasfèmi'. No els hi va anar a cercar cap autocar, vengueren en cotxos!

Jutge: Hem d'acabar. Això ja ha durat massa

Fiscal: Però senyor Jutge, encara hi ha moltes coses que en Camestor-tes és culpable i no les hem anomenades: Es robatoris d'Algaida, s'Estatut, es clots des camins de fora vila, no hem xerrat ni de Pina ni de Randa, ni tampoc de moltes altres coses de

s'Ajunbtament ni de s'associació de Persones Majors, ni des futbol, ni des Saig, ni de sa Banda de Música...

Jutge: Ara ho acabau de fer i amb això n'hi ha prou. En tot lo que heu dit ja n'hi ha abastament per condemnar aquesta mala pècora den Camestortes.

Mare: (*Plorant*) No és una mala pècora. Ell no té cupa de res, és innocent, però voltros el voleu condemnar per donar sa cupa a qualcú.

Pare: (*Calmant la mare*). Bé, dona, tranquila

Mare: Lo que passa és que estau de mal humor i ho feis pagar an ets altres. Sou com en Rajoy, en Zaplana i n'Acebes, que sempre estan enfadats i en lloc de xerrar mosseguen.

Fiscal: Protest! Només vos ficau amb so PP. Enguany vos heu passat

Jutge: Vos amonest. Deixau aquests ciutadans exemplars en pau, que lo únic que fan és preocupar-se pets espanyols.

Pare: (*Que s'envalentona*) Preocupar-se per ells! Aquests senyors són com es capellans d'un temps que tot ho trobaven mal fet i sempre te renyaven i quan feiem qualque cosa que no els convenia mos asseguraven que ens aniríem directes a l'Infern. Estic segur que aquí, entre es públic, n'hi ha molts que se'n recorden.

Mare: I jo... (*es posa a plorar*) Ai, i ara també me'n record que quan vaig donar es primer beso an es meu homo (*mira el pare amb nostàlgia*) ¿te'n recordes, carinyo? (*sospira profundament*) Ai, que me va agradar! (*es torna posar a plorar*) Idò me vaig haver d'anar a confessar i es capellà me va renyar fort i me va dir que era una màcula a s'ànima que tendria tota sa vida i que era un pecat mortal...

Pare: Tanta sort que tot això ara ja és passat i hi ha llibertat per donar-mos tots es besos que volguem.

Mare: (*Enfadada*) ¿Llibertat? (*Irònica, al pare*) Llibertat sí que n'hi ha, molta llibertat... però besos, res de res... ni res de besos ni res... ¿de fer sonar sa ximbomba!

Jutge: Prou. Fins aquí podíem arribar. S'ha acabat.

Fiscal: Però senyor Jutge, si encara falten moltes de coses an es sumari.

Jutge: M'és igual, s'ha acabat.

QUARTA PART

La Comdemna

JUTGE: (*Prenent un to molt circumspecte*). Feta aquesta enèsima inculpació, hem acabat de llegir es càrrecs que es ministeri fiscal imputa a n'en Camestortes. Sumarium finitus est. Deo gratias.

ARRUAL I FISCAL: Amén.

ARRUAL MAJOR: Algaida, dia 25 de febrer de l'any de nostre senyor de dos mil sis. Ha comparegut davant aquest magne tribunal en Camestortes Tortes, fill de son pare i sa mare, acusat de ser es causant de tots quants mals han ocorregut a la vila d'Algaida aquest darrer any. Aquest magne tribunal ha pogut escoltar ses nefandes acusacions dites pes ministeri fiscal en contra d'en Camestortes. Ara es senyor Jutge deliberarà i dictarà es seu infal·lible veredict.

(*Es Jutge es posa les mans al cap com si pensàs, Acluca els ulls. Es grata els cabells i s'està una estoneta meditant*).

Senyor Jutge, ja teniu es veredict?

JUTGE: Sí, el tenc.

ARRUAL MAJOR: ¡Au idò, aixecau-vos tots drets! (*Tothom s'aixeca*).
¿Senyor Jutge, quin es es vostre veredict?

JUTGE: (*Molt solemne*). Com a Jutge Principal d'aquest magne tribunal declar en Camestortes Tortes (*pausa*) culpable de tots els crims, felonies i faltes que ha estat acusat.

(*El pare es posa les mans al cap. Les dones comencen a plorar. Tots els assistents fan cara molt trista*).

MARE: (*Plorant desconsolada*) ¡Ai fill meu! ¡Fill meu, on t'he de veure!

(*El seguici consola la mare*)

ARRUAL MAJOR: I en conseqüènci' d'haver estat declarat culpable de tots es càrrecs, senyor Jutge, ¿quina és sa pena que imposau a n'en Camestortes?

JUTGE: A resultes d'haver estat declarat culpable, condén en Cames-tortes a sa pena capital. (*Crits de la mare desesperada*) Cames-tortes Tortes, pels crims i faltes comeses a Algaida durant es darrer any seràs executat ara mateix (*La mare té un acubó. Desesperació general dels familiars*). La pena ha estat dictada. Arrual Majors, que se complesqui sa sentènci'.

ARRUAL MAJOR: Au, arruals.

CINQUENA PART

L'execució